

בש"פ 6408/21 - עבדאללה בדיר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6408/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: עבדאללה בדיר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-מ"ת
13384-08-21 מיום 14.9.2021 שניתנה על ידי
השופטת מיכל ברנט

תאריך הישיבה: כ"ז בתשרי התשפ"ב (3.10.2021)

בשם העורר: עו"ד ג'לג'ולי אוהב

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוויצר

החלטה

1. בפנייעררלפיסעיף 53 לחוקסדרהדיןפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוקהמעצרים), עלהחלטתביתהמשפטמחוזימרכז-לוד (השופטת מ' ברנט) במ"ת 13384-08-21 מיום 14.9.2021, בגדרהורהעלמעצרהעוררעדלתוםההליכיםהמשפטייםנגדו.
2. ביום 5.8.2021 הוגש נגד העורר ונאשם נוסף (להלן: האחר) כתב אישום המייחס להם עבירות נשיאת נשק ותחמושת בצוותא, לפי סעיפים 144(ב) ו-29 לחוקהעונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ירי באזור מגורים בצוותא, לפי סעיפים 341 ו-29 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט בצוותא, לפי סעיפים 244 ו-29 לחוק.

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 13.7.2021 יצאו העורר והאחר מביתו של א.א בכפר קאסם, כשהם נושאים עמם רימון הלם, אקדח ותחמושת. במהלך נסיעתם, שינו השניים את לוחית הרישוי של הרכב בו נסעו, במטרה להקשות על גילוי זהותם.

כמתואר, סמוך לשעה 21:46 העורר והאחר התקרבו ברכבם לביתו של א.א בכפר קאסם, ומי מהם הוציא את ידו מחוץ לרכב, וירה מהאקדח שבע יריות לעבר הבית. כמה דקות לאחר מכן, סמוך לשעה 21:50, התקרבו השניים ברכבם לביתו של בנו של א.א - ב.ב, ומי מהם הוציא את ידו מחוץ לרכב, וירה מהאקדח שש יריות לעבר הבית, ופגע בדלת הכניסה. בהמשך, מי מהם יצא מהרכב והשליך רימון הלם לכיוון חצר הבית, והשניים נמלטו מהמקום.

3. בדבדעם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרת עדותם ההליכים.

בבקשה הנטען דבר קיומן של ראיות לכאורה למיוחס לעורר בכתב האישום, וכן קיומה של עילת מעצר וחזקת מסוכנות בעניינו, מתוקף סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק המעצרים, לאור טיב העבירות ונסיבות ביצוען, המקימות חשש לסיכון בטחון הציבור; מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) (2) לחוק המעצרים, משמדובר בעבירות שבוצעו באמצעות נשק חם; וכן מכוח סעיף 21(א)(1) (א) לחוק המעצרים, שכן ישנו יסוד סביר לחשש לשיבוש הליכי משפט, מששינו העורר והאחר את מספר הרכב ששימש אותם לביצוע העבירות המיוחסות להם.

בהתייחס לראיות הלכאוריות בעניינו של העורר, הצביע בא כוח המשיבה על תיעוד ממצלמות האבטחה, בהן נצפה העורר ממתין לאחר בסמוך לרכב, כאשר זה האחרון יורד בגרם המדרגות מביתו, אוחז בדבר מה בידו, והשניים נכנסים לרכב בו נוהג העורר, אשר נצפה בהמשך ציר הזמן של ביצוע הירי. נטען, כי בכך יש כדי ללמד על שהיית השניים ברכב בפרקי הזמן הקצרים של אירועי הירי, עד לשובם לביתם. עוד ציין בא כוח המשיבה את דבר הודעת העורר כי נהג ברכב, וסתירת גרסתו כי נסע לבית קרוביו בצפון הכפר, על ידי הודעת רעייתו וצילומי האבטחה.

עיקר ההליך בבית המשפט המחוזי

4. ביום 14.9.2021 דחה בית המשפט המחוזי את טענת העורר כי הבקשה מושתתת על ראיות נסיבתיות וכי אין "כל ראיה" הקושרת אותו למעשים המיוחסים לו בכתב האישום. הודגש, כי טענתו העיקרית של העורר - שאמנם הסיע את האחר ברכב, אך לא תועד בו בדקות בהן בוצעו העבירות, נסתרה מחומר הראיות המציג תיעוד רציף של נסיעת הרכב לזירת הירי הראשונה והשנייה, כאשר העורר זיהה עצמו כמי שהתיישב במושב הנהג 11 דקות עובר לאירוע הירי הראשון.

בית המשפט המחוזי ציין כי טענת האליבי של העורר, ולפיה רעייתו התקשרה אליו וישירות לאחר מכן הסיע אותו האחר לבית הוריה, נסתרה על ידי גרסת רעייתו, אשר מסרה כי התקשרה אליו מאוחר יותר, והעורר הגיע לאסוף אותה כעבור שעה. הודגש, כי חלופה הזמן ממועד האירועים ועד למתן הודעתה אינו ממושך, ואין בו כדי להסביר את הסתירה בין דברי העורר לדברי רעייתו.

עוד נקבע כי ישנה סתירה בדבריו של העורר, אשר "נזכר" ושינה גרסתו במהלך חקירתו, ועל כן ולאור כל האמור לעיל, אשר לעבירות הנשק המיוחסות לו, קיימת מסכת ראייתית לכאורית מספקת למעצרו עד תום הליכים. לצד זאת, קבע בית המשפט המחוזי כי עוצמת הראיות באשר לעבירת שיבוש הליכים "חלשה יותר".

טענות הצדדים בערר

5. בערר שלפני טען בא כוח העורר כי בית המשפט המחוזי "לא התחשב" בגרסתו, במסגרתה גרס כי אמנם הגיע לביתו של האחר ונסע עמו ברכבו, אך עזב את הרכב בשלב מסוים, ולא ידע על הירי או על הימצאות כלי נשק ברכב.

עוד נטען כי במצלמות האבטחה אין רצף מתמשך לפיו ניתן לראותו נוהג ברכב במועד בו התרחשו שני אירועי הירי. הודגש, כי גרסת רעייתו נגבתה זמן רב לאחר האירוע, באופן שיש בכוחו להסביר את אי ההתאמה הנטענת, וכי מעצרו נסמך על זיהוי במצלמות האבטחה בלבד. לבסוף, טען בא כוח העורר כי יש לתת משקל להעדר עבר פלילי בעניינו, ולעובדה כי נעדר מניע הקושר אותו לביצוע העבירות.

6. מנגד, בא כוח המשיבה הפנה לתיעוד הצילומים ממצלמות האבטחה, המתעד הן את העורר והן את האחר עובר לאירועים ובסמוך מאוד לביצועם, באופן הקושר אותם בבירור לרכב ממנו בוצע הירי. על כן, הדגיש בא כוח המשיבה כי אין להתערב בהחלטתו המנומקת והמפורטת של בית המשפט המחוזי, ויש להותיר את מעצר העורר על כנו.

דיון והכרעה

7. דין הערר להידחות.

8. כידוע, לצורך מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, נדרש להוכיח קיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה", בהתאם לסעיף 21(א) לחוק המעצרים. בשלבזה של ההליך לא נדרשת הוכחה כי העורר ביצע את העבירות המיוחסות לו, אלא די בכך שקיימות ראיות בעלות פוטנציאל להביא להרשעתו בתום ההליך (בש"פ 96/21 פלוני' מדינת ישראל (19.1.2021)).

9. לאחר שעיינתי בערר, בנספחיו ובחומר הראיות אליו הפנה בא כוח המשיבה, ובכלל זה לתיעוד הצילומי ולגרסת רעייתו של העורר, שוכנעתי כי במקרה הדנן המשיבה ביססה תשתית ראיתית לכאורית מספקת. מחומר הראיות עולה כי העורר נהג ברכב דקות ספורות עובר לביצוע אירוע הירי הראשון, וירד מהרכב דקות ספורות לאחר מכן – צילומי האבטחה שהוצגו בפניי מדברים בעד עצמם. עוד יש לציין את העובדה שהעורר שינה את גרסתו לאחר חקירתו, וכי טענת האליבי לה טען נסתרה הן מחומר הראיות וצילומי האבטחה, והן מגרסת רעייתו.

די בראיות אלו כדי לייחס לעורר לכאורה את עבירות הנשק המיוחסות לו, המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית שלא ניתן לאינה בדרך של חלופת מעצר, אלא במקרים חריגים (בש"פ 5119/20 מדינת ישראל נ' ג'באלי).

((24.7.2020)).

וידגש - בית המשפט המחוזי, כעולה מהחלטתו המפורטת והמנומקת, בחן את חומר הראיות לפני ולפנים, והגיע לכלל מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאוריות ועילת מעצר, ובדין הורה על מעצר העורר עד לתום ההליך הפלילי בעניינו.

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשפ"ב (4.10.2021).

ש ו פ ט
